

DE BALANS

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

‘Ik ben behoorlijk over mijn grenzen gegaan’

Tien jaar geleden stopte Annemieke van Baarle-Brobbel met haar opleiding tot verpleeghuisarts. Nu werkt ze zestien uur als basisarts in een verpleeghuis en is ze blij dat ze tijd heeft voor haar werk en voor haar gezin.

Leeftijd: 38 jaar
Aantal uren betaald werk: zestien uur, verdeeld over drie dagen (exclusief diensten)
Soort werk: basisarts in verpleeghuis
Gezinssituatie: getrouwd met Gertjan (38), moeder van Geerten (10), David (bijna 8) en Femke (6)

OVERBELAST

'Tien jaar geleden was mijn zoon 9 weken oud en startte ik de opleiding tot verpleeghuisarts. De combinatie van het nieuwe moederschap, de opleiding en de vaak onbevredigende situaties in een reorganiserend verpleeghuis maakte dat ik al snel overbelast raakte. Ik had nog nooit in de setting van dementie gewerkt en dat vergt een andere manier van kijken. Je bent medisch opgeleid dus je denkt ook medisch. Bij probleemgedrag zoek je naar een onderliggende ziekte, terwijl gedrag van zoveel meer dingen afhankelijk is, weet ik nu. Mensen die dagelijks aan het jammeren of schreeuwen zijn, ik vond de onmacht als arts frustrerend. Een chronische verblijfsafdeling kan ook best deprimerend zijn. Doordat ik zo graag mijn opleiding wilde afronden, ben ik behoorlijk over mijn grenzen gegaan en moest ik na anderhalf jaar de opleiding voortijdig beëindigen met klachten van overbelasting.'

HOSPICE

'Ik kreeg drie kinderen en deed intussen ook vrijwilligerswerk in een hospice. Die periode heeft me een stuk verder gebracht. Van mijn kinderen leerde ik dat je niet alles in de hand hebt, en het werken in het hospice maakten me ervarener en weerbaarder. Dus toen m'n jongste 2 jaar oud was wilde ik weer gaan werken. En uitgerekend in het verpleeghuis waar ik met mijn opleiding was gestopt, kon ik als basisarts weer aan de slag.'

GEEN VERGADERINGEN

'Inmiddels werk ik in een ander verpleeghuis als basisarts, zestien uur per week, onder supervisie van een specialist ouderengeneeskunde. Ik doe vooral de patiëntenzorg op de afdelingen, zonder vergaderingen en commissies. Het nadeel van basisarts zijn is dat het lastig is om een vast contract te krijgen en ik kan geen kaderopleiding palliatieve zorg doen. Ook heb ik een lager salaris, maar dat vind ik eigenlijk niet relevant. Ik overweeg nu toch weer de opleiding tot specialist ouderengeneeskunde op te pakken, want qua specialisme is dit echt mijn ding. Ik geniet van de gesprekken over de essentiële dingen in het leven, wat doen we wel, wat niet. Bij iedereen bespreken we het reanimatiebeleid. Ik vind het intrigerend om te zien hoe verschillend mensen daarin staan.'

BALANS

'Ik ervaar het als luxe dat ik zestien uur kan werken. Ik baalde enorm dat ik de opleiding niet kon afmaken, maar het heeft me veel vrijheid gegeven. Ik ben blij dat ik dit werk heb. En ik heb tijd voor mijn gezin, ontspanning, en juist ook voor onverwachte dingen die mijn pad kruisen. Daarnaast geniet ik ervan dat ik tijd heb om me verder te verdiepen in casussen die ik op het werk tegenkom. Als alles thuis op rolletjes loopt, krijg ik weleens de kriebels om meer te werken. Mijn uren op mijn werk heb ik bewust verdeeld over drie dagen, zodat er continuïteit in de patiëntenzorg is. Als ik alleen de ochtend werk, heb ik de ruimte om mijn werk af te maken, want ik hoef de kinderen pas om kwart over drie uit school te halen.' **Eva Nyst**

